

Szécsi Măgda verse és rajzai

Hószakadás...

szakad a hó rám nézem egyre nézem
a feketerigók hólepte lábnyomát
„Így tűnik el minden” gondolom hirtelen
a tél a szeretet az életünk bánatunk
a torkunkból felrebbenő aranymálinkó
riadalma amikor jön a hír haragos
gyorsasággal kárörvendve hogy beteg vagy
beteg az én cigány Jézusom
JÉZUSOM!

te magányos sóhajtás
virágszirom szelídség
te a Nyírségből Pestre szakadt
szép szavú vándor
múzsám tanítóm világosságom
jaj éjszakává sírom a nappalokat
mert szenvedned kell sárkiáltású
emberek bánatnak kik titkon megérintenek
és irigykedve hallgatják időt érlelő szavad
szégyentelenül meglopnák istenfényű lelkedet
de karjaik borostyánként fonódó szorításával
sem gyengíthetnek mert te vagy az erő minden
mozdulatukban te vagy a gondolat minden szavukban
félük tekinteted jövőbelátó ragyogását s most lásd
gyáván suttojják egymás között hogy nagy beteg vagy
„fáj a szó szorongsz csillagok könnyében fürdesz csak
a hegedű ismerős hangja segíthetne rajtad amin apád
játzott tán ágyacskád felett réges-régen így karácsony
körüli...” gondolom kétségbeesetten imát rebegve mert
nehéz szokni a Bajt ezt a hétélű szörnyet aki kiszolgáltat

a földre rogyó fájdalomnak
emeld fel a fejed
ne sírj
ne tégy kárt magadban
álmodj
álmodban ott lesz az Igazság
hogy életünk itt a földön csak átmenet
csak tanulószoba ahol a tapasztalat
koronává válik szép fejedben s ott fent
fent a lélek birodalmában megértesz mindent
s téged is értenek

szakad a hó rám nézem csak nézem
a feketerigók hólepte lábnyomát
szakad a hó tudom gyorsan elolvad
s az olvadással előkerülnek a holtak
az élet halottai kiket nem rángat
fájdalom de nézd Jézusom a boldogtalanokat
hogy szenvednek mert nem ismerik önmagukat
s értékét az életnek a szónak
hogy mire születtek s mi lesz velük holnap

szakad a hó
szakad a hó
hópihe olvad a számon
hollók szállnak a karácsony-
illatú város felett
fenyőág didereg keresztmen...

